

— Е, такъв ли си юнак! — подзе Васко. — Аз не се боя. Ела тука! Дай ржка и вжрви да се не бавим!

Цял половин час те трябваше да вжрвят през ливади и мочури. Понякжде вилицата така беше засипала пжтя, та едвам можеха да вжрвят двама души. Момчетата се плжзгаха, падаха, ставаха, но все вжрвяха, хванати за ржце. Снега ги шибаше по лицата и заслепяваше очите им.

Изведнаж те паднаха в един ров. Васко стана веднага, но Донко не можа да се дигне и почна да вика. Васко се наведе и го изправи.

— Ставай! По-скоро да вжрвим! Хайде! Удари ли се много?

— Ох, да! — промжлви изплашено Донко. — Ние никога няма да стигнем в кжщи. Не мога повече да вжрвя!

Васко се почеса зад ушите и се вгледа в засипания пжт.

— Аз ще те нося, — извика той. — Качи се на гърба ми. Така. Сега држж се и не плачи!

С тежкия товар на гржб, Васко вжрвеше срещу веялицата. Лицето му беше зачервено. Пот обливаше тялото му. Пречерняваше му пред очите. Но след половин час той похлопа на Донковите врати, предаде товара си на сигурни ржце и си отиде в кжщи.

Васко разправи на майка си, какво им се бе случило. Тя го стопли добре, даде му да вечеря и го накара да си легне.

II.

Сутринта Васко едвам се мжрдаше. Усещаше болки по цялото си тяло. Но той се пораздвижи и отиде в училище.

Там бяха почнали. Донка го нямаше. Той бе останал да си почине в кжщи. Васко седна на чина.

Учителя го изпита по смятане. Васко отговаряше лошо. Учителя се зачуди, но нищо не каза.

По отечествознание се случи сжщото. Васко или сжвсем мжлчеше, или отговаряше лошо. Той ту почервяняваше, ту цял пребледняваше.

Тогава учителя му каза:

— Ти днес не знаеш урока си, Васко! Никак не очаквах това от тебе.